

SUMARI

Fonètica i ortografia

Ortografia de la *c* i la *qu*

Morfosintaxi

El verb: formes no personals del verb. Verbs de la segona conjugació que presenten interferència amb el paradigma de la tercera conjugació. Altres remarques sobre la conjugació. Usos més freqüents i més estables de *ser* i *estar*. Correlació dels temps verbals. Perífrasis verbals

Lèxic

Derivació per prefixos

Expressió escrita

Textos discursius

El guió, els dos punts i les cometes com a marques introductòries del discurs directe o indirecte.

FONÈTICA I ORTOGRAFIA

C, QU

El **so** velar de la **c**, com el de **casa, cosir i cua**, s'escriu amb **qu** **davant** les vocals **e, i**.

És a dir el mateix so per a les 5 vocals s'escriu:

ca – que – qui – co – cu

Per tant, la **-u-** dels grups **que, qui, no sona**.

Cal tenir present aquest canvi en la formació del plural dels mots acabats en **-ca** com **barca – barques**; i en les conjugacions dels verbs com **picar: pico, piques, piqui...**

Aquests casos els hem vist en estudiar la vocal neutra i les alternances ortogràfiques.

Recorda que a la unitat 3 tens a **Estratègies pràctiques: alternances ortogràfiques**.

Així doncs, escriurem:

C davant	QU davant
-a: casa, mosca	-e: queixal, monarques
-o: acord, sòcol	-i: quimera, enriquir
-u: curt, iracund	

Aquest mateix so el trobarem **escrit amb q davant d'una u + vocal**: quatre, freqüent, quota.

Únicament el trobarem **escrit amb c** davant mots com **cuitar, cuina, cua, cuiró, circuit, bescuit** i els seus derivats, en els quals la **u** no forma diftong.

I en els femenins i derivats: **conspícua, innòcua, perspícua, promíscua** i algun altre poc usual, que vénen de: **conspicu, innocu, perspicu, promiscu**.

Observa que aquests mots esmentats sempre tenen **-u** darrera, mentre que els acabats en **-c** fan el femení o el derivat en **-qu-**.

Exemples: **oblic – obliqua, obliquitat; ínic – iniqua, iniquitat**

MORFOSINTAXI

EL VERB

FORMES NO PERSONALS DEL VERB

Les formes no personals del verb són **l'infinitiu, el gerundi i el participi**.

L'infinitiu

És la forma amb què es **coneix el verb**.

A partir de l'infinitiu es fa la **classificació per conjugacions**, es troba el radical i s'hi adjunten les desinències verbals que donen lloc a les diferents formes -tant a les persones com als aspectes temporals i modals.

Segons la terminació de l'infinitiu tenim les diferents conjugacions:

1 ^a conjugació	-ar com <i>cantar, saltar, anar...</i>
2 ^a conjugació	-er o -re com <i>córrer, perdre, riure...</i>
3 ^a conjugació	-ir com <i>dormir, servir, sargir...</i>

Usos de l'infinitiu

- L'infinitiu equival a un **substantiu**; per tant, com a tal pot fer la **mateixa funció** que fa un substantiu. Cal recordar, però, que aquest substantiu **no porta article**.

Fumar perjudica la salut.

- També apareix formant **oracions d'infinitiu**; en aquests casos porta complements.

Penseu a dir-li la notícia.

És incapaç de fer les coses ben fetes.

Recorda que en estudiar les estructures de les oracions subordinades substantives (unitat 3) ja apareixia aquest ús de l'infinitiu.

- En les **perífrasis verbals**, el verb que no fa d'auxiliar és el que està en infinitiu.

Estem a punt d'acabar el curs.

Has de rentar-te les dents més sovint.

- L'infinitiu també es fa servir en la forma del **passat perifràstic**.
L'any passat vaig aprovar el curs.
Va dormir tota la nit.
Vam viure uns anys a Escòcia.

Recorda que...

La **-r final** de l'infinitiu sol ser **muda**, però es **pronuncia davant** d'un **pronomen feble**. Tot i així, no t'has d'oblidar de posar-la.

Vaig dir-ho sense pensar.
Van portar-li el que volia.

Els infinitius acabats amb **-guer són incorrectes** (per tant, res de *poguer, sapiguer, volguer...*).

Els infinitius **no duen dièresi** en la **desinència verbal**, perquè és una excepció de la normativa de la dièresi.

traduir, conduir...

Però **si** la dièresi **la porta el radical** del verb, **continua portant-la** malgrat que sigui infinitiu.

arruïnar

Hi ha alguns verbs de la **2a conjugació** que, per influència del castellà, es fan **acabar amb -ir** com si fossin de la 3a conjugació. Cal evitar aquest **error** en casos com: *exprémer* (no: *exprimir*)

D'aquests verbs en trobaràs una llista a **Estratègies pràctiques: infinitius 2^a**.

El gerundi

Les terminacions del gerundi són:

1ª conjugació	-ant com <i>cantant, saltant, anant...</i>
2ª conjugació	-ent com <i>corrent, perdent, rient...</i>
3ª conjugació	-int com <i>dormint, servint, sargint...</i>

En alguns manuals, el gerundi també apareix conjugat en forma composta, és a dir, el verb *haver* en gerundi + el participi del verb conjugat.

Havent cantat; havent venut; havent dormit.

Usos del gerundi

- El gerundi equival a un **adverbi**.
Venia cantant
- També apareix formant **oracions adverbials**; en aquests casos porta complements.
Baixant de l'autobús li va caure el llibre.
Fent trampa no aconseguirà res.
A la unitat 8 veurem àmpliament aquestes estructures.
- I encara, en perífrasis verbals.
Estic esperant la Magda.
Com estàs? -Vaig fent!

Recorda que...

La **-t** final sol ser **muda, llevat** en els casos que va acompanyada de **pronoms febles**. Tot i així, no t'has d'oblidar de posar-la.

Portant-la amunt i avall.
Venint-li a al memòria.

Igual que els infinitius en *-guer*, els gerundis acabats amb **-guent són incorrectes**.

Pel que fa a la dièresi, passa el mateix que en l'infinitiu. Les formes de gerundi **no duen dièresi a la terminació**, però **sí en el radical**.
traduint, conduint... però, arruïnant...

El gerundi expressa un **temps simultani o anterior** al del verb de l'acció principal. **Mai** no expressa **posterioritat**. L'ús és correcte quan es pot posar davant de la principal i continua tenint significat.

Va caure baixant les escales. - és correcte perquè podem dir:
Baixant les escales, va caure.

Quan no et quedi clar que el gerundi que fas servir és correcte, el més **pràctic** és buscar **una altra estructura**, fins i tot personalitzant-la.

Va caure mentre baixava les escales.

Participi

Les terminacions **regulars** del participi són:

1ª conjugació	-at com <i>cantat, saltat, anat...</i>
2ª conjugació	-ut com <i>corregut, perdut, rigut...</i>
3ª conjugació	-it com <i>dormit, servit, sargit...</i>

La **segona conjugació** presenta **moltes irregularitats**; una de les principals és en les desinències del participi. A **Estratègies pràctiques**: *participis irregulars*, trobaràs una llista dels principals verbs irregulars.

Cal dir també que la terminació del participi com que equival a un **adjectiu**, pren **totes** les diferents **formes** del femení, el masculí, el singular i el plural –sempre que el significat del verb així ho admeti. Així trobem totes les formes en *cantat, cantada, cantats cantades*; però no és usual trobar *plogut, ploguda, ploguts, plogudes*.

Usos del participi

- El participi equival a un **adjectiu** i com hem dit pot presentar tota la flexió.
T'he tornat la cadira arreglada.
En aquests casos acostuma a fer la funció de predicatiu.
- També apareix en **oracions subordinades**.
Resolt el problema, no cal perdre-hi més temps.
- I en algunes **perífrasis verbals**.
La funció ha estat suspesa.
- Juntament amb el verb haver, el participi serveix per **formar els temps compostos** dels verbs:
has cantat, hauria vingut, hagi obert, havíeu perdut

Recorda que...

Les formes del participi dels verbs de la **3a conjugació** acabats amb **vocal + -ir** sempre duen **dièresi a la terminació**.

traduït, traduïda, traduïts, traduïdes...

Sempre que es pugui, cal fer **concordar** el **participi** verbal si el **complement directe** ha estat **pronominalitzat**.

Avui he comprat una llibreta. - Avui l'he comprada.
He convidat les teves cosines. - Les he convidades.

VERBS DE LA SEGONA CONJUGACIÓ QUE PRESENTEN INTERFERÈNCIA AMB EL PARADIGMA DE LA TERCERA CONJUGACIÓ

Quan hem parlat de l'infinitiu, hem fet esment que hi ha certs verbs de la **2ª conjugació** que, **erròniament**, els **fem** com si fossin de la **3^a** (admetre, debatre, difondre,...). Aquesta equivocació provoca que moltes vegades es conjuguin malament i es facin com a incoatius: és a dir, afegint la partícula *-eix-* en algunes formes.

Admetre – admeto (no: *admeteixo*)

Debatre – debato (no: *debateixo*)

Difondre – difonc (no: *difondeixo*)

ALTRES REMARQUES SOBRE LA CONJUGACIÓ

- A causa d'un mal ús, alguns **verbs derivats** d'altres verbs es conjuguen **incorrectament** sense fixar-se com conjuguen els no derivats.

És el cas de verbs com *consentir* (derivat de *sentir*) que per tant seguirà el mateix model que *sentir*.

Si fem: *sento sents, sent...* hem de fer *consento, consents, consent...* (i no pas, *consenteixo, consenteixes...*)

- La principal irregularitat morfològica de la 2a conjugació és la **velarització** de l'arrel: arrel reforçada amb una consonant velar (**-c, -gu-**). Si apareix el **so [k] a la 1a persona del present d'indicatiu**, la velarització es **conserva en** una sèrie de temps:

present indicatiu	pret. passat simple	pres. subjuntiu	imperf. subjuntiu
jo apre nc	apre ngu í	apre ngui	apre ngu és
bec	be gu í	be gui	be gu és
con ec	con egu í	con egui	con egu és
desapare nc	desapare ngu í	desapare ngui	desapare ngu és
duc	du gu í	du gui	du gu és
resol c	resol gu í	resol gui	resol gu és
vinc	vin gu í	vin gui	vin gu és
vis c	vis qu í	vis qui	vis qu és

L'**imperatiu** manté la consonant velar només **en algunes persones**.

tu	beu - coneix
ell / ella	begui - conegui
nosaltres	beguem - coneguem
vosaltres	beveu - coneixeu
ells / elles	beguin - coneguin

A **Estratègies pràctiques**, a l'arxiu *imperatiu*, hi trobaràs un breu repàs de la formació i l'ús de l'imperatiu, sobretot en els verbs irregulars.

- **Escriure**

S'aparta una mica dels models velaritzats en els temps següents:

pret. passat simple	pret. imperfect de subjuntiu
escriví, escrivires... (<i>però també: escrigué, escrigueres...</i>)	escrivís, escrivissis... (<i>però també: escriguéss, escriguessis...</i>)

- **L'infinitiu i el gerundi no es velaritzen mai:**

poder, podent
saber, sabent...

- Verbs de radical en n. Tots fan l'infinitiu en *-re*
Ofendre, vendre, respondre...

Porten **accent obert la 3a pers. sing. del present d'indicatiu i la 2a sing de l'imperatiu** els verbs: ofendre, dependre, defensar, despendre, suspendre; els compostos de prendre i de vendre.

En les **mateixes persones, l'accent és tancat en els verbs:** atendre, distendre, entendre, estendre, encendre, pretendre i compostos.

USOS MÉS FREQUENTS I MÉS ESTABLES DE *SER* I *ESTAR*

Els verbs *ser* i *estar* són verbs molt usuals que no sempre fem servir correctament.

A continuació veurem com cal fer-los servir, segons les diferents situacions.

Verb ser	Verb estar
<p>Amb un compl. circumstancial de lloc (= trobar-se).</p> <p>En Marc és a la feina. Els nens són a l'escola.</p>	<p>Per expressar qualitats transitòries.</p> <p>La Clara està trista. Avui estic desanimat.</p>
<p>Per expressar qualitats permanents o definidores.</p> <p>La Laura és bona persona. En Pol és extrovertit. Aquesta botiga és petita. El pàrquing és privat.</p>	<p>Verb estar + complement circumstancial de lloc (= residir o viure en un lloc, treballar-hi).</p> <p>La Berta està a l'àtic. (viu, resideix) En Pere està en una multinacional. (treballa) Quan estaves (o t'estaves) a Anglaterra parlaves l'anglès. (vivies)</p>
<p>Quan el subjecte és inanimat i s'expressen qualitats transitòries, d'aquell moment.</p> <p>El cotxe és avariats. (ara) El cafè és calent. (ara)</p>	<p>Quan volem expressar el temps que dediquem a fer una cosa.</p> <p>Tota la setmana que estic llaurant. Ens hem estat un mes pintant la casa nova.</p>
<p>Quan volem expressar quan passarà un esdeveniment.</p> <p>El casament serà diumenge.</p>	

Recorda que...

- Els verbs ***estar* i *estar-se*** són sinònims quan **volen dir *viure* o *residir en un lloc***.
Jo estic al Canadà./ Jo m'estic al Canadà. (hi visc)
- Quan el verb ***estar* és sinònim de *treballar* no** es pot substituir per ***estar-se***.
Jo estic a la Seat. (hi treballo)

- Amb els adjectius **solter/casat**, **viu/mort**, **vidu/vídua** fem servir **normalment** el verb **ser**.
 Sóc solter.
 És viva.
 També s'**accepta** l'ús del verb **estar** quan es matisa alguna cosa **més enllà de la qualitat**.
 Estic vídua des de fa tres anys.

CORRELACIÓ DELS TEMPS VERBALS

Quan fem servir **oracions subordinades** hem de tenir en compte que els **verbs presenten un correlació**. Això vol dir que segons quin sigui el verb de l'oració principal el verb de la subordinada haurà de ser un de concret.

A continuació tens un quadre per no equivocar-te. A més, també tornaràs a trobar alguns d'aquests casos a la Unitat 8 quan treballem les subordinades adverbials.

oració principal	oració subordinada	exemple
present d'indicatiu	present d'indicatiu futur simple	Canto perquè m' agrada . Sento que plourà .
imperatiu	present d'indicatiu present de subjuntiu	Digues si vens . Vine quan vulguis .
futur simple	present d'indicatiu futur simple present de subjuntiu	Sabran que sóc aquí. Començarem quan vindreu . Sortiré quan estigui a punt.
condicional simple	imperfet de subjuntiu	Voldria que juguessis .
pretèrit perfet	present de subjuntiu futur simple condicional simple imperfet de subjuntiu	M' ha avisat que truqui . trucarà . trucaria . truqués .
passat perifràstic	condicional simple imperfet de subjuntiu passat perifràstic	Vam pensar que acabaríem aviat. Va suplicar que el deixés marxar. Va mirar el que va trobar .
condicional compost	Pret. plusquamperfet d'indicatiu	Si haguessis vingut més aviat, no hauries perdut el tren.

Les condicionals

Un tractament una mica especial reben les oracions condicionals pel que fa a la correlació verbal, ja que moltes vegades les fem incorrectes.

Quan **l'oració subordinada** és la **condicional** es fa servir **l'imperfet o el plusquamperfet de subjuntiu**; i el **condicional** es reserva per a **la principal**.

	oració principal	oració subordinada
simple	...ho tindries tot (condicional)	si volguessis (imperf. subj.)
compost	...ho hauries sabut abans (condicional compost)	si haguessis vingut (plusquamperfet subj.)

Vista aquesta puntualització, seran **incorrectes** les **formacions** de **plusquamperfet de subjuntiu** en la **principal i la subordinada**:

Si *haguessis vingut*, ho *haguessis sabut* abans. (incorrecte)

La combinació del **condicional simple (oració principal)** amb **imperfet d'indicatiu (oració subordinada)**, encara que no sigui gaire usual també **és correcta**.

Si ho volies, ho tindries tot.

LES PERÍFRASIS VERBALS

Les **perífrasis verbals** són un **grup de verbs que tenen un sol significat** i no pas la suma del significat de cadascun dels verbs.

Un dels verbs es conjuga adoptant el temps i la persona corresponents, i l'altre el trobem en forma impersonal -infinitiu, gerundi o participi.

He d'anar a comprar-me roba.

Cal que vinguis ben aviat.

Estic a punt de perdre el tren.

Quan al significat seria com dir, amb matisos: Compraré roba; Vine aviat; Perdré el tren.

Pel que fa al temps i la persona, ve determinada per: he; cal;estic.

Perífrasis d'obligació

Podem expressar la idea d'obligació, amb les perífrasis següents:

perífrasi	exemple
Haver de + infinitiu	Has de rentar-te les dents més sovint.
Haver-se de + infinitiu (valor impersonal)	S'hauria de participar més.
Caldre + infinitiu	Cal estar a punt per tot.
Caldre + que + subjuntiu	Cal que tinguis paciència.
Ser necessari + infinitiu	És necessari fer-los canviar.
Ser necessari + que + oració subordinada	Era necessari que els fessim canviar.

Perífrasis de probabilitat

Podem expressar la idea de probabilitat, amb la perífrasi

deure + infinitiu

Deuen ser quarts de nou.

Devia ser una dona molt forta.

El curs vinent deurà acabar la carrera.

Aquesta mateixa probabilitat podem expressar-la amb un verb acompanyat d'un adverbí com *probablement*, *segurament* o *potser*.

Segurament / probablement / potser són quarts de nou.

Segurament / probablement / potser era una dona molt forta.

Segurament / probablement / potser el curs vinent acabarà la carrera.

Perífrasis d'imminència

Les perífrasis d'imminència presenten les estructures següents:

perífrasi	exemple
Estar a punt de + infinitiu	Estem a punt d'acabar el curs.
Anar a + infinitiu (sempre en passat)	Anava a respondre-li malament, però vaig preferir callar.

Altres perífrasis verbals

- **Perífrasi d'intencionalitat**

- **Voler + infinitiu**

Volíem casar-nos l'any que ve.

- **Perífrasis de gerundi**

per expressar	perífrasi	exemple
durada d'una acció	estar + gerundi	Estic fent el dinar.
acció reiterada	anar + gerundi	Si ho anem trampejant, ens en sortirem.
caràcter continuatiu	Continuar + gerundi	La Maria va continuar treballant, com si res no l'afectés.
caràcter continuatiu	Seguir + gerundi	La Maria va seguir treballant, com si res no l'afectés.

- **Perífrasis de participi**

per expressar	perífrasi	exemple
conseqüència d'una acció	Quedar + participi	La Maria ha quedat parada.
conseqüència d'una acció	Deixar + participi	La Gemma ha deixat feta la feina.
resolució de l'acció	Tenir + participi	Tenim decidit d'anar-hi.

LÈXIC

DERIVACIÓ PER PREFIXOS

ben-

El prefix *ben-* significa **bé**: benvist

mal-

El prefix *mal-*, com ell mateix indica, és el **contrari de ben-**: malvist

bes-

El prefix *bes-* dóna el sentit de **dues vegades**: besavi
En **alguns** mots té una significació **pejorativa** com en bescantar, que vol dir malparlar.
Entre **altres** mots com bescoll o besllum significa al **darrera o a través de**.

En-

El prefix *en-* forma tan **sols verbs** i significa que l'**acció** es realitza **en, o damunt** alguna cosa: ensangonar.
Quan va davant *m, p* o *b*, el prefix s'escriu *em-*: empolsegar, embenar, emmudir.

Des-

El prefix *des-* significa el **contrari** de l'acció o qualitat que expressa el **radical**: desfer, discordar

Dis-

El prefix *dis-* de vegades significa el **contrari del radical**: disgust.
Però també té **altres sentits**: disposar, discórrer.

Inter- / Entre-

Aquests prefixos signifiquen generalment **entremig de**: interposar, entrecelles.

També poden significar fer **una mateixa acció** l'un o l'altre: intercanviar, entreteixir

El prefix **entre-** també pot significar **a mitges**: entrellum.

In-

El prefix *in-* té dos significats:

- de **negació**: interminable
- que l'acció es realitza **dintre d'alguna cosa**: inclusió

Davant *m, b, p*, canvia per *im-*: immortal, imbatut, impensat.

Davant *r*, canvia per *ir-*: irregular.

Davant *l*, canvia per *il* i es converteix en ***l·l***: il·legítim, il·legal.

EXPRESSIÓ ESCRITA

TEXTOS DISCURSIUS

En el llenguatge oral, **el diàleg és un dels principals textos**, ja que és per excel·lència el més emprat.

A vegades, **la llengua escrita transcriu aquests diàlegs**, ja sigui perquè són una còpia d'una realitat oral, ja sigui perquè són part d'una ficció en algun text... Sigui com sigui, a l'hora de transcriure els diàleg tenim dues maneres de fer-ho: de forma directa o indirecta.

L'estructura d'aquests textos ve donada, bàsicament, per com cal puntuar-los.

Discurs directe

Els personatges s'expressen **sense la mediació del narrador**. Els que diuen ens arriba per boca d'ells mateixos.

El fet que representin diàlegs orals, els converteix en textos **molt vius**. Són textos per llegir, per interpretar, per tant, estan molt **pautats per l'entonació**.

En alguns casos, també hi intervé el **narrador**, per donar **alguna explicació** que amplia la informació de la situació. En aquest casos el text del narrador queda molt diferenciat del diàleg, com ja veurem en l'apartat de puntuació.

Pel que fa a l'estructura, el text es presenta com una **seqüència de frases** –més o menys curtes- **que es van intercalan** les unes amb les altres. Queda diferenciat cada vegada que intervé un personatge.

Troblem discurs directe en: els còmics, el teatre, fragments de moltes novel·les, tertúlies, converses quotidianes... Evidentment poden ser textos orals i escrits.

Discurs indirecte

El que diuen **els personatges** ens arriba indirectament, **a través del narrador**.

La seva característica més important és la manera com es va lligant dins el text on s'intercala. El **discurs indirecte forma part d'un altre tipus de text** –normalment narratiu– l'un sense l'altre perd significat.

La majoria de narracions fan servir **verbs en passat**. En perfectiu per indicar una acció momentània puntual; en imperfectiu per indicar una acció inacabada, durativa.

El **diàleg** sol quedar intercalat **enmig de la resta del text**. Normalment, trobem paràgrafs més o menys llargs que intercalen els diàlegs entremig.

Com que forma part de narracions, tant orals com escrites, el trobem en: novel·les, contes, anèctodes, rondalles...

Monòleg

El monòleg és un **discurs que realitza un sol personatge** i representa el diàleg amb un mateix, amb la consciència. Exterioritza el món interior del personatge.

El monòleg pot servir per donar apunts d'un personatge vist pel mateix personatge. Això és molt usual en narració. La finalitat és que el lector o l'espectador sàpiga més que la resta de personatges que prenen part en l'acció.

Sol ser un fragment més o menys llarg que té totes les característiques que podria tenir un discurs directe entre dos personatges. La diferència és que sempre és el mateix personatge el que parla i per tant **no tindrà les entrades de dos personatges**. La puntuació serà molt rica.

LLENGUATGE

Podem trobar **molta varietat** en el llenguatge depèn de quin personatge representi.

Cal tenir en compte que el caràcter i la **personalitat** dels personatges ha de concordar **amb el llenguatge que fan servir**.

Ens trobem **tots els registres**, tenint en compte però, que no es pot perdre de vista que són textos que representen el llenguatge oral. Si bé és cert que en el llenguatge oral també hi ha diferents registres, fins i tot el registre oral culte té diferències amb el registre culte escrit. És aquí on rau la diferència.

Pel que fa al registre col·loquial és on més fidelment es pot reproduir.

PUNTUACIÓ

La puntuació en el llenguatge escrit **reprodueix l'entonació i el ritme del llenguatge oral**. Uns textos tan vius com els discursos reclamen una bona i acurada puntuació. A més de tenir en compte les convencions per marcar les entrades dels personatges, no podem menystenir tots aquells signes de puntuació que reflecteixen estats d'ànim, pauses, frases inacabades i més tard repeses...

Sense perdre de vista el que acabem de dir, esmentarem a continuació quina puntuació és l'adequada pel que fa a les entrades dels personatges.

Discurs directe

El **discurs directe** és quan **reproduïm en forma de diàleg** allò que han dit els personatges.

Normalment per al discurs directe **fem servir els guions** i ho fem tal i com veurem a continuació.

- Cal iniciar ratlla i posar un guió cada vegada que parla un personatge; i acabar la intervenció tancant la frase com més convingui: punt, punts suspensius, interrogant...

Ex. - Hola Maria!
- Hola Josep! Quan temps sense veure'ns.
- Si noia, ara feia dies que no hi era...
- I doncs?
- Perquè he estat de viatge.

- Si el **narrador intervé** en algun moment del diàleg cal intercalar allò que diu amb **guions**. Si el que diu el narrador acaba amb el diàleg del personatge, aleshores no es tanca el guió, sinó que es posa un punt.

Ex. - Hola Maria!
- Hola Josep! -va repondre tota sorpresa- Quan temps sense veure'ns.
- Si noia, ara feia dies que no hi era...
- I doncs? -va preguntar-li encuriosida
- Perquè he estat de viatge.

- Quan el discurs va precedit d'un text narratiu i, abans de començar el diàleg, li donem l'entrada, posem dos punts.

Ex. En aquell moment passava per la plaça en Josep i en veure la Maria digué:

- Hola Maria!
- Hola Josep! –va repondre tota sorpresa- Quan temps sense veure'ns.
- Si noia, ara feia dies que no hi era...
- I doncs? –va preguntar-li encuriosida
- Perquè he estat de viatge.

Discurs indirecte

El **discurs indirecte** és quan reproduïm allò que han dit els personatges, però **no ho fem en forma de diàleg**.

- La puntuació que **fem servir** en aquests casos són les **cometes**, precedides dels dos punts.

Ex. En aquell moment passava per la plaça en Josep i en veure la Maria digué: "Hola Maria!". La Maria sorpresa respongué: "Hola Josep! Quan temps sense veure'ns." Ell per explicar-se afegí: "Si noia, ara feia dies que no hi era..." Ràpidament la noia preguntà: "I doncs?" La resposta no es feu esperar "Perquè he estat de viatge"